

חודמש ויקרא

חומר לבנו - הוראה מאוונת

הקדמה נצרכת

מהי נבלה? פגרו של בעל החיים נקרא נבלה.

ודבר זה הוא בין בבע"ח הטמאים ובין בבע"ח הטהורים.

הנבלות המטמאות: כל בע"ח שנאסרו באכילה, ואף שמונה שרצים.

★ דגים וחסגבים ועופות

בין טהורים ובין טמאים.

הנבלות שאינן מטמאות בנבלתם:

★ לנבלת עופות טהורים
יש דין טומאה ייחודי
שנלמד בהמשך

הקדמה נצרכת

סוגי הטומאות

טומאת מגע

נגיעה בטומאה בידי או בגופו ללא דבר שחוצץ .
על מנת להיטהר מהטומאה יש לטבול במקווה במהלך היום,
ורק בלילה נטהר לגמרי.
ולאחר שנטהר רשאי לאכול בתרומה ובקודשים ולהיכנס למקדש.

הקדמה נצרכת

סוגי הטומאות

טומאת משא

נשיאת הטומאה או הסטתה ממקומה אע"פ שאינו נוגע בידיו בנבלה (כגון שמסיט אותה ע"י מקל וכיו"ב) מטמאה את האדם. וטומאה זו חמורה מטומאת המגע, שבטומאה זו נטמאים אף בגדי הנושא את הטומאה, ואף הם טעונים טבילה במקווה טהרה, ונטהרים האדם והבגדים רק בערב.

כד וְלֹאֵלֶּהָ, תִּטְמָאוּ; כָּל-הַנִּגַּע בְּנִבְלָתָם, יִטְמָא עַד-הָעָרֶב.
כה וְכָל-הַנְּשִׂא, מִנִּבְלָתָם--יִכָּבֵס בַּגָּדָיו, וְטִמָּא עַד-הָעָרֶב.
כו לְכֹל-הַבְּהֵמָה אֲשֶׁר הוּא מִפְּרֻסַת פְּרֻסָה וְשִׁסַּע אֵינְנָה שִׁסַּעַת,
וְגָרָה אֵינְנָה מֵעֵלָה--טִמְאִים הֵם, לָכֶם; כָּל-הַנִּגַּע בָּהֶם, יִטְמָא.
כז וְכֹל הוֹלֵךְ עַל-כַּפָּיו, בְּכָל-הַחַיָּה הַהֹלֶכֶת עַל-אַרְבַּע—
טִמְאִים הֵם, לָכֶם; כָּל-הַנִּגַּע בְּנִבְלָתָם, יִטְמָא עַד-הָעָרֶב.
כח וְהַנְּשִׂא, אֶת-נִבְלָתָם--יִכָּבֵס בַּגָּדָיו, וְטִמָּא עַד-הָעָרֶב;
טִמְאִים הֵמָּה, לָכֶם.

וְלֹאֵלֹהִים תִּשְׁמָאוּ; כָּל-הַנִּגַּע בְּנִבְלָתָם, יִשְׁמָא עַד-הָעָרֶב.

מפרש"י: העתידין להאמר למטה בענין.

לומר שאין בנזכרים בדגים ובעופות ובחגבים
הטומאה הזו, רק לאלה אשר יזכיר.

לְכָל-הַבְּהֵמָה אֲשֶׁר הוּא מִפְּרֶסֶת פְּרֶסֶה וְשִׁסַּע אֵינְנָה שִׁסַּעַת,
וְגֵרָה אֵינְנָה מַעְלָה... וְכָל הוֹלֵךְ עַל-כַּפָּיו, בְּכָל-הַחַיָּה הַהֹלֶכֶת עַל-אַרְבַּע

רמב"ן

וּלְאֵלֶּהָ, תִּטְמָאוּ; כָּל-הַנֹּגַע בְּנִבְלָתָם, יִטְמָא עַד-הָעָרֶב.

כל הנוגע בנבלתם

כל אדם שיגע בנבלה של אחד מבעלי החיים הרשומים, יטמא, וכדי להיטהר הוא צריך לטבול במקווה ולחכות עד הערב, ורק אז הוא נטהר.

טומאת מגע

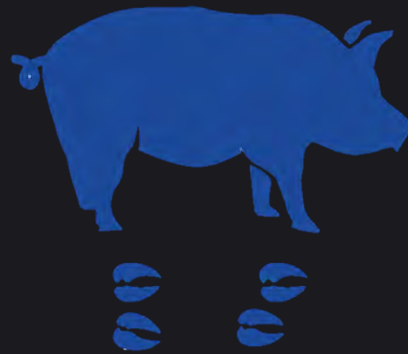
וְכָל-הַנְּשִׂא, מִנְּבִלְתָם-- יִכְבֵּס בְּגָדָיו, וְטָמֵא עַד-הָעֶרֶב

מפרש"י:

וְכָל-הַנְּשִׂא, מִנְּבִלְתָם, כָּל מִי שֶׁ שָׁנְאָה מִשָּׂא
טוֹמֵאת מִשָּׂא חֲמוּרָה מִטוֹמֵאת מִשָּׂא חֲמוּרָה מִטוֹמֵאת
טַעוֹנָה כְּבוֹס בְּגָדִים (טְבִילָה בְּאֵשׁ אֶדָם וְלִכְלִיחַ)

רמב"ן: הטעם לכיבוס בגדים במקרה ונשא את הנבלה, משום שכאשר נושא את הנבלה, הבגדים מסייעים בידו בשעת המשא.

לְכֹל-הַבְּהֵמָה אֲשֶׁר הוּא מִפְּרֹסֶת פִּרְסָה וְשִׁסַּע אֵינְנָה שִׁסַּעַת,
וְגֵרָה אֵינְנָה מֵעֵלָה--טְמֵאִים הֵם, לָכֶם; כָּל-הַנֹּגַע בָּהֶם, יִטְמָא.

וְכָל הַחַיָּה אֲשֶׁר עַל-פְּתוּי, בְּכָל-הַחַיָּה הַהֹלֶכֶת עַל-אַרְבַּע-

מפרש"י: על כפיו - כגון כלב ודוב וחתול

דהיינו שאין להם כלל פרסות
או עצם אלא כפות בשר

